

DOI: 10.20535/2522-1078.2024.2(16).319289

УДК 811.161.2

Надходження до редакції: 28.11.2024

Прийняття до друку: 07.12.2024

Фіголь Н. М.

д-р наук із соц. комунікацій, зав. кафедри медіапродюсування та видавничої справи, Київський університет ім. Бориса Грінченка, м. Київ, Україна, figol_nadija@ukr.net

ORCID: 0000-0002-2503-7243

Файчук Т. Г.

канд. філол. наук, старш. наук. співробітник Відділу слов'янських мов, Інститут мовознавства імені О. О. Потебні НАН України, м. Київ, Україна, tatyanafaichuk@gmail.com

ORCID: 0000-0001-6357-8158

Фіголь Б. О.

аспірант кафедри медіапродюсування та видавничої справи Київського столичного університету імені Бориса Грінченка, м. Київ, Україна, bogdan.figol68@gmail.com

ORCID: 0009-0002-0858-4170

Літонінський В. Г.

аспірант кафедри медіапродюсування та видавничої справи Київського столичного університету імені Бориса Грінченка, м. Київ, Україна, v.litoninskyi.asp@kubg.edu.ua

ORCID: 0009-0003-6409-5336

Figol N.

D. S. (Journalism), Associate Professor, Chair of the Department of Media Production and Publishing, Faculty of Journalism of Borys Grinchenko Kyiv University, Kyiv, Ukraine, figol_nadija@ukr.net

ORCID: 0000-0002-2503-7243

Faichuk T.

PhD of Philology, Senior Research Fellow Institute of Linguistics O. O. Potebni of the National Academy of Sciences of Ukraine, Kyiv, Ukraine, tatyanafaichuk@gmail.com

ORCID: 0000-0001-6357-8158

Figol B.

postgraduate student of the Department of Media Production and Publishing, Borys Grinchenko Kyiv Metropolitan University, Kyiv, Ukraine, bogdan.figol68@gmail.com

ORCID: 0009-0002-0858-4170

Litoninsky V.

postgraduate student of the Department of Media Production and Publishing, Borys Grinchenko Kyiv Metropolitan University, Kyiv, Ukraine, v.litoninskyi.asp@kubg.edu.ua

ORCID: 0009-0003-6409-5336

РОБОТА РЕДАКТОРА НАД ЛОГІКО-КОМПОЗИЦІЙНОЮ СТРУКТУРОЮ ЕЛЕКТРОННОГО ОСВІТНЬОГО РЕСУРСУ

EDITOR'S WORK ON THE LOGICAL-COMPOSITION STRUCTURE OF AN ELECTRONIC EDUCATIONAL RESOURCE

У статті досліджено термінологічний апарат електронного навчального середовища, зокрема типологію електронних освітніх ресурсів, що суттєво впливає на логіко-композиційну структуру різних їхніх типів. Актуальність теми полягає в необхідності глибокого дослідження особливостей та проблем підготовки

електронних освітніх ресурсів для вищої школи як нового функціонального типу навчальної літератури. Вони розглядаються не у ключі концепції друкованого видання, а в системі глобальної інформатизації комунікації сучасного навчального процесу. Цифровізація певним чином була підсилена переходом ЗВО в онлайн у зв'язку з пандемією, а слідом військовою агресією РФ, що спровокувало пошук нових форм та методів комунікації в електронному навчальному середовищі.

Крім того, дослідження цієї теми буде корисним для розширення меж компетентності сучасного редактора, який під час підготовки ЕОР набуває функцій не лише упорядника такого видання, а й одного з основних комунікантів у процесі його створення.

Незважаючи на активний інтерес до цієї теми з боку науковців, міра її розроблення є недостатньою, оскільки ЕОР є порівняно новим явищем в освітньому просторі. Зважаючи на це, необхідно розширити дослідження теми в аспекті особливостей редакторської підготовки ЕОР.

Наукова новизна публікації полягає в системному дослідженні проблеми не тільки з позиції теоретичного огляду, а й у висвітленні питання редакторського аналізу ЕОР та практичних рекомендацій щодо їх удосконалення.

Нами було опрацьовано основні нормативні документи про електронний освітній ресурс та електронне навчальне видання та запропоновано оптимальну структуру залежно від типів ЕОР.

Підсумовуючи, можемо стверджувати, що не можна нехтувати логіко-композиційною структурою, яка у поєднанні з наповненням є прямим відображенням якості ЕОР для вищої школи в усіх його аспектах: змістовому, структурному, навчально-методичному. Саме тому першим і головним завданням кваліфікованого редактора є удосконалення форми ЕОР, яка, у свою чергу, породжуватиме адекватне сприйняття його змісту потенційними користувачами.

Ключові слова: електронний освітній ресурс, електронне навчальне видання, електронний посібник, електронний підручник, електронне навчальне середовище, цифрова платформа.

The article examines the terminological apparatus of the electronic learning environment, in particular the typology of electronic educational resources, which significantly affects the logical and compositional structure of their various types. The relevance of the topic lies in the need for in-depth research into the features and problems of preparing electronic educational resources for higher education as a new functional type of educational literature. They are considered not in the context of the concept of a printed publication, but in the system of global informatization of communication of the modern educational process. Digitalization was in a certain way reinforced by the transition of higher education

institutions to online in connection with the pandemic, and then by the military aggression of the Russian Federation, which provoked the search for new forms and methods of communication in the electronic learning environment.

In addition, the study of this topic will be useful for expanding the boundaries of the competence of a modern editor, who during the preparation of an electronic educational resource acquires the functions not only of the compiler of such a publication, but also of one of the main communicators in the process of its creation.

Despite the active interest in this topic from scientists, the degree of development of the topic is insufficient, since EER is a relatively new phenomenon in the educational space. Given this, it is necessary to expand the research on the topic in terms of the features of the editorial preparation of EER.

The scientific novelty of the publication lies in the systematic study of the topic not only from the standpoint of a theoretical overview of the problems, but also in highlighting the issue of editorial analysis of EER and practical recommendations for their improvement.

We have worked out the main regulatory documents on electronic educational resources and electronic educational publications and proposed an optimal structure depending on the types of EER.

In conclusion, we can say that we cannot neglect the logical-compositional structure, which, in combination with the content, is a direct reflection of the quality of the EER for higher education in all its aspects: content, structure, educational and methodological. That is why the first and main task of a qualified editor is to improve the form of the EER, which, in turn, will generate an adequate perception of its content by potential users.

Keywords: electronic educational resources, electronic educational publications, electronic manuals, electronic textbooks, electronic learning environments, digital platform.

Постановка проблеми. Умови, в яких опинилась Україна внаслідок пандемії та військової агресії РФ, зумовили стрімких розвиток електронного навчання, а це у свою чергу зумовило появу та розвиток електронних освітніх ресурсів (ЕОР). Проте, на сьогодні спостерігаємо нерозуміння деякими авторами, укладачами насамперед термінологічного апарату, що призводить до плутанини понять, а далі до більш системних помилок при укладанні відповідних ресурсів. Виходячи з цього метою нашої публікації є чітке осмислення термінологічного апарату та вироблення практичних рекомендацій щодо структури окремих різновидів ЕОР.

Огляд літератури питання. Сучасні вітчизняні науковці активно вивчають електронні навчальні видання (ЕНВ) як різновид ЕОР у різних аспектах. Дослідженням електронних видань займаються такі

вчені, як: О. М. Алексеев, А. В. Литвин, Т. Ю. Киричок, Н. М. Фіголь, С. Б. Фіялка, С. О. Сисоєва, О. В. Шмегера.

Деякі з найвагоміших внесків у цю сферу зробили науковці Т. Ю. Киричок та О. В. Шмегера, які досліджували історію появи, форми та класифікацію ЕВ. Дослідники К. Л. Бугайчук і С. Б. Фіялка, зосередили увагу на структурі ЕВ. Особливості підготовки та вимоги до них були вивчені В. М. Анохіним, О. Г. Корбутом, Н. В. Кононець. Дидактичні можливості, технології та особливості створення ЕВ стали предметом досліджень В. М. Анохіна, А. Е. Гризуна. Ефективність застосування ЕВ вивчали І. Б. Василиків та О. О. Гриценчук. Роль, функції, а також форма та зміст ЕВ були предметом уваги В. П. Волинського та Ю. С. Шпака. Електронні видання в різних галузях знань розглядалися О. М. Алексеевим, О. В. Шевчуком.

Загалом дослідження в галузі електронного навчання та підручникотворення можливо систематизувати за певними напрямками: праці, які стосуються глобальних, загальних аспектів онлайн-освіти, та різні аспекти запровадження електронних навчальних видань, формування електронного навчального середовища.

На сьогодні наукова література про ЕНВ українських авторів є досить різноманітною та охоплює різні аспекти цієї теми: психологічні та педагогічні питання електронного навчання; аналіз впливу електронного навчання на ефективність навчання, мотивацію студентів, сприйняття та інші чинники педагогічного процесу. Низка праць стосується питань розробки електронних навчальних ресурсів та контенту — методи та засоби створення якісного навчального контенту, включаючи електронні підручники, відеоуроки, інтерактивні завдання тощо. Дослідники вивчають ефективність використання електронних засобів у навчанні.

Незважаючи на активний інтерес до цієї теми з боку науковців, а також досить розлогу нормативну базу [1; 2; 3; 4], міра розролення теми є недостатньою, оскільки ЕОР є порівняно новим явищем в освітньому просторі. Зважаючи на це, необхідно розширити дослідження теми в аспекті особливостей редакторської підготовки ЕОР.

З'являються лише перші дослідження електронних репозитаріїв ЗВО як різновиду ЕОР. У статті Н. М. Коротчєвої «Репозитарії закладів вищої педагогічної освіти: нові можливості для наукових бібліотек» на основі контент-аналізу змістового наповнення репозитаріїв бібліотек розглянуто основні показники їх діяльності в контексті дотримання принципів відкритої науки [6; 7].

Результати дослідження. За Положенням про електронні освітні ресурси, «під ЕОР розуміють засоби навчання на цифрових носіях будь-якого типу або розміщені в інформаційно-телекомунікаційних системах, які відтворюються за допомогою електронних технічних засобів і застосовуються в освітньому процесі» [4].

До основних видів ЕОР, за цим самим положенням, зараховують:

- електронні документи у вигляді електронних навчальних видань до яких належать:
- електронний словник — електронне довідкове видання упорядкованого переліку мовних одиниць (слів, словосполучень, фраз, термінів, імен, знаків), доповнених відповідними довідковими даними;
- електронний довідник — електронне довідкове видання прикладного характеру, в якому назви статей розташовані за абеткою або в систематичному порядку;
- електронний навчальний посібник — навчальне електронне видання, використання якого доповнює або частково замінює підручник;
- електронний підручник — електронне навчальне видання із систематизованим викладом навчального матеріалу, що відповідає освітній програмі, містить цифрові об'єкти різних форматів та забезпечує інтерактивну взаємодію [4];
- електронні методичні матеріали — електронне навчальне або виробничо-практичне видання роз'яснень з певної теми, розділу або питання навчальної дисципліни з викладом методики виконання окремих завдань, певного виду робіт;
- інформаційні системи у вигляді:
 - депозитарію електронних ресурсів, що забезпечує зосередження в одному місці сучасних ЕОР з можливістю надання доступу до них через технічні засоби, у тому числі в інформаційних мережах (як локальних, так і глобальних);
 - курсу дистанційного навчання, який є достатньою для навчання окремим навчальним дисциплінам за допомогою опосередкованої взаємодії віддалених один від одного учасників навчального процесу у спеціалізованому середовищі, яке функціонує на базі сучасних психолого-педагогічних та інформаційно-комунікаційних технологій;
 - електронного лабораторного практикуму, що є інтерактивною демонстраційною моделлю природних і штучних об'єктів, процесів

та їх властивостей із застосуванням засобів комп'ютерної візуалізації.

- електронні дидактичні демонстраційні матеріали — електронні матеріали (презентації, схеми, відео- й аудіозаписи тощо), призначені для супроводу навчально-виховного процесу;
- комп'ютерний тест — стандартизовані завдання, представлені в електронній формі, призначені для вхідного, проміжного і підсумкового контролю рівня навчальних досягнень, а також самоконтролю та/або такі, що забезпечують вимірювання психофізіологічних і особистісних характеристик випробовуваного, обробка результатів яких здійснюється за допомогою відповідних програм.
- електронний освітній ігровий ресурс — різновид електронного освітнього ресурсу навчального призначення, що поєднує пізнавальну та розвивальну функції, містить цілісний теоретичний матеріал та компетентнісні завдання з навчального предмета, подані в ігровій формі» [2].

Об'єктом нашого зацікавлення у цій статті будуть насамперед електронні освітні ресурси, що являють собою електронні документи у вигляді електронних навчальних видань, саме їх ми досліджуватимемо на предмет ефективної структури та ролі редактора в її розробці.

Для створення успішного електронного освітнього ресурсу головним завданням редактора є розроблення зручної у користуванні структури видання, що може відбуватись завдяки вивчення запропонованої автором рубрикації, оскільки саме рубрикація наближає до структуризації видання. Рубрикація певним чином є композиційною основою книги, механізмом упорядкування її змістового наповнення, а отже, стає основою редакційної підготовки твору до друку. Від парадигми рубрикації напряду залежить комунікативна та навчальна ефективність електронного ресурсу, а також сприйняття його реципієнтом як цілісного інформаційно-навчального продукту.

Для того, щоб зробити рубрикацію ефективною та співвідною із семантичним наповненням книги, високо кваліфікований редактор мусить знати не лише основи редагування, а й основні закони логіки та поділу понять.

Проаналізувавши ЕНВ для вищої школи, ми виявили не одне видання з порушенням логіко-композиційних норм. Насамперед досить часто автори припускаються порушень в підпорядкуванні розділів та підрозділів.

Наприклад, у виданні «Основи організації навчального процесу у вищій школі» спостерігаємо викладення більш вузької теми «Основні методики викладання суспільних дисциплін», а потім знову повертаємося до загальної інформації у розділі «Форми організації навчання у вищій школі». Для послідовного вивчення розділів дисципліни редакторів, узгодивши це з автором, доцільно було б поміняти місцями другий та третій розділи.

Ще одним завданням редактора є необхідність перевірити наявність у виданні усіх необхідних елементів, відповідних для певного різновиду навчально-методичної літератури, що також забезпечить логіко-композиційну єдність видання та відповідність структури загальноприйнятими нормам.

Обов'язковими елементами для друкованого та електронного навчального видання для вищої школи є зміст, вступ, основний виклад навчального матеріалу, завдання для самоконтролю, довідково-інформаційні матеріали, довідковий апарат.

У «Положенні про підготовку навчальних видань та електронних засобів навчального призначення» наведено «Рекомендовану структуру підручників та навчальних посібників»:

- «анотація або реферат;
- зміст (перелік розділ вступ (або передмова);
- основний текст;
- питання, тести для самоконтролю;
- обов'язкові та додаткові задачі (завдання), приклади;
- довідково-інформаційні дані для розв'язання задач (таблиці, схеми тощо) — у разі потреби;
- апарат для орієнтації у виданні» [5].

Таким чином, можемо запропонувати орієнтовну структуру, адаптовану для ЕНВ як різновиду ЕОР загалом:

1. **Титульний аркуш (для компакт-диску) або сторінка (для ЕНВ, розміщеного на сайті).** Цей структурний елемент повинен містити такі відомості: назва організації, що розробила продукт; прізвища авторів; назва твору (з обов'язковим зазначенням виду навчального видання); підзаголовкові дані; місто та рік видання; обсяг та формат видання. Титульним аркушем має виступати первинне пакування диску (якщо видання оформлене як програмний продукт і розповсюджується на компакт-диску). Доречними є й відомості про автора: посада, звання, контактна інформація, коло наукових інтересів.

2. *Зміст*, який має відображати наповнення видання і може відправляти до відповідного структурного елементу.
3. *Основна частина* — власне сам навчальний матеріал — теоретична частина. Це головний елемент видання, який містить інформацію, яка має бути засвоєна студентами.
4. *Матеріали для самоперевірки*: запитання, завдання, вправи.
5. *Додаткові джерела інформації*, як-от: вказівники, глосарії, словники, довідники, посилання на ресурси в інтернеті тощо.

На нашу думку, це обов'язкові структурні частини, які повинні бути в кожному ЕНВ, незалежно від специфіки дисципліни та віку реципієнта.

Водночас більш конкретизований перелік структурних елементів може варіюватись залежно від дисципліни та навчально-методичної мети. Так, для видань з хімії, фізики, наприклад, доречно зробити експериментаріум, лабораторний практикум, де можуть бути записані відео проведення певних дослідів, експериментів. У виданнях з географії в додатках можна розмістити контурні карти, атласи України, областей, інших країн, діаграми кліматичних умов, схеми руху циклонів тощо. У виданнях з історії, літератури, мистецтва можуть бути гіперпосилання до архівів текстів, а також записані віртуальні екскурсії музеями, галереями та ін. Таким чином, можемо бачити, що єдиної структури для ЕНВ немає, та, мабуть, і не може бути, оскільки вона буде зумовлена як специфікою дисципліни, так в швидкими змінами комунікаційного простору та інформаційних технологій.

Щодо методичного наповнення електронних підручників, ресурсів також немає єдиної точки зору серед науковців. До прикладу, С. Б. Фіалка зараховує і методичні праці до структури ЕНВ: «1) вихідні відомості; 2) зміст, у якому всі теми курсу подано як ієрархічну структуру; 3) вступ до дисципліни (історія, предмет, актуальність, мета й завдання її вивчення, взаємозв'язок з іншими дисциплінами програми); 4) навчальна програма з дисципліни; 5) методичні вказівки до самостійного вивчення курсу; 6) список умовних позначень і скорочень; 7) основний зміст, структурований за розділами (модулями); 8) тести, питання (за розділами), завдання для самостійної роботи; 9) тлумачний словник термінів; 10) висновки; 11) список літератури (основний, додатковий, факультативний); 12) довідковий матеріал, який містить уривки з підручників, наукових статей та іншу інформацію з тематики курсу; 13) примітки й коментарі; 14) допоміжні покажчики» [10].

Ми обстоюємо думку, що структура принципово буде залежати від типу ЕОР. До прикладу, переконані, що методичні матеріали мають бути винесені за межі електронного посібника та підручника, які за структурою мусять суттєво відрізнитись. Зокрема, електронний посібник повинен містити тренувальні вправи, тестові завдання, щоб бути своєрідним тренажером для вироблення навичок [8; 9]. Тоді як на цифровій платформі вважає за доречне розмістити увесь навчально-методичний комплекс: і робочу програму до дисципліни, силабус, і практичні кейси, і презентації, і тести, і вправи. Прикладом такого освітнього ресурсу може бути Цифровий кампус Київського столичного університету імені Бориса Грінченка.

Підсумовуючи, можемо констатувати, що такі методичні матеріали, як *навчальна програма* (елемент, що визначає загальний зміст дисципліни; її місце в навчальному процесі; послідовність та організаційні вимоги її вивчення; коло вирішуваних завдань тощо); *навчальний план* (елемент, що визначає обсяг і форми занять, а також графік їх проведення), *вимоги до підсумкового контролю*, в яких зазначається мінімальна кількість контрольних робіт, необхідна для допуску до атестації; *питання до заліку або іспиту; теми курсових робіт* мають рекомендаційний характер. Крім того, навчальна програма і навчальний план можуть змінюватись, тому є сенс зробити їх пристосованими до оновлення (розробником) та редагування (викладачем). Тому вважаємо, що розробникам, авторам потрібно керуватись насамперед фактором доцільності, зручності, доречності для використання ЕОР студентами.

Викладачі-практики пропонують до ЕОР долучати *практикум*, який містить практичні завдання, які слід виконати для отримання допуску до атестації з дисципліни (заліку, екзамену). Знову ж таки у Цифровому кампусі Київського столичного університету імені Бориса Грінченка вмонтовано цей блок, і здобувачі можуть лише розміщувати свої роботи у певні комірки та отримувати готові бали, які синхронізуються із електронним журналом для після перевірки та виставлення викладачем з'являються у загальному доступі, що ще раз демонструє прозорість та комфортність навчального процесу. До цього блоку може бути додані електронні семінари (форум, чат), ділові ігри, тести, творчі завдання (реферати, есеї тощо).

Пропонуємо як обов'язковий елемент електронного посібника вважати матеріали для самоперевірки. Для самоперевірки достатньо такої форми, як запитання з автоматичними відповідями. Електронний

посібник без обмеження місця та завдяки інформаційним технологіям може містити різні рівні завдань у декількох варіантах, що дасть можливість застосувати індивідуальний підхід до навчання студентів, враховуючи рівень їхніх знань, аби було цікаво та максимально ефективно.

На наше переконання, завдяки технологічним можливостям ЕОР можуть надавати ширший функціонал та глибше наповнення.

Значним недоліком багатьох ЕНВ є брак вступу, передмови до видання або ж нерозрізнення цих структурних елементів. Водночас, саме цей структурний елемент має неабияке значення, маусить підготувати до засвоєння дисципліни, зорієнтувати у виданні загалом.

На цьому наголошено й у Положенні НТУУ «КПІ» про підготовку навчальних видань та електронних засобів навчального призначення, де основними завданнями вступу (передмови) визначено характеристику ролі та значення дисципліни (виду занять) у підготовці фахівця, формулювання основних завдань студента [5, с. 10].

Мусимо констатувати, що у багатьох сучасних ЕНВ не достатньо використовуються сучасні інформаційні технології, зокрема ігноруються функції робочого глосарію в кінці видання, більше того — із можливістю гіперпосилань з тексту на цей глосарій, що було б дуже зручно для користувача.

Формування структури основного тексту здійснюють за двома принципами декомпозиції змісту навчального засобу: тематичним та часовим.

Укладання композиції за тематичним принципом передбачає ієрархічну структуру, подібну до паперової книги. Принцип же часової декомпозиції передбачає розбиття масиву інформації на структурні елементи, асоційовані з навчальними заняттями. Цей метод розподілу масиву інформації на смислові блоки особливо характерний для електронних видань, в яких незручно сприймати з екрану суцільний текст.

Обидва підходи мають свої переваги та недоліки, застосування ж комбінації з цих двох принципів є більш ефективним. Масив інформації спочатку слід розбити за тематичним принципом, після чого на утворену структуру можна накласти часовий поділ. Зазначимо, що внаслідок поділу за часовим критерієм мають утворитися інформаційні блоки приблизно однакового обсягу, адже кожен із них має бути засвоєний за встановлений проміжок часу (наприклад, урок). Тематичний же поділ є більш варіативним, він залежить від самої природи дисципліни, дослідженості конкретної теми, необхідної міри розкриття питання.

Основною відмінністю електронних підручників від паперових, яка впливає на структуру відображення інформації, є наявність гіперпосилань. За своєю природою електронне видання є набором окремих екранних кадрів. Для об'єднання їх у єдине ціле можливе використання різних навігаційних структур: ієрархічної, лінійної та ієрархічно-лінійної.

Насичення електронного підручника гіперпосиланнями дає можливість варіативного його використання, незалежно від виду навігаційної структури. За допомогою системи гіперпосилань стає можливим направляти учнів від однієї ідеї до іншої, яка є спорідненою, але знаходиться в іншому розділі видання, або ж забезпечувати більш детальною інформацією щодо певного питання. Таким чином утворюється гілкоподібна структура, яка відзначається такою ознакою, як комплексність. Окрім того, в гіпермедійному просторі, який притаманний електронним підручникам, інформація може бути зорганізована з урахуванням асоціативності та контекстності. Перевагою такого принципу структурування інформації є те, що учні, студенти мають можливість вивчати матеріал, виходячи з кола власних інтересів.

Висновки. Отже, слід розрізняти типи ЕОР, і, врешті-решт, структура того чи іншого ЕОР буде якраз залежати від його типу. Ми переконались, що структура платформи буде суттєво відрізнятися від структури електронного підручника. Розробникам продукту спочатку варто визначитись із структурними елементами видання. Як обов'язкові елементи ми визначили титульний аркуш, зміст, навчальний матеріал, матеріали для самоперевірки, додаткові джерела інформації. Цей перелік може поповнюватись іншими елементами, якщо це буде доречним. Другим етапом роботи є декомпозиція навчальних матеріалів, яка може здійснюватись за тематичним чи часовим принципом (або їх комбінацією). Навігаційна структура видання може бути ієрархічною (рух від загального до конкретного і навпаки), лінійною (рух вперед і назад, аналогічно до гортання сторінок паперового видання) та ієрархічно-лінійною (можливість як ієрархічного, так і лінійного руху по елементам видання).

Підсумовуючи, можемо стверджувати, що не можна нехтувати логіко-композиційною структурою, яка у поєднанні з наповненням є прямим відображенням якості ЕОР для вищої школи в усіх його аспектах: змістовому, структурному, навчально-методичному. Саме тому першим і головним завданням кваліфікованого редактора є удосконалення форми ЕОР, яка, у свою чергу, породжуватиме адекватне сприйняття його змісту потенційними користувачами.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. ДСТУ 3017–2015. Видання. Основні види. Терміни та визначення. Чинний від 2015–06–22. Київ : Держстандарт України, 2016. 38 с.
2. ДСТУ 7157:2010. Видання електронні. Основні види та вихідні відомості. Чинний від 2010–11–03. Київ : Держстандарт України, 2010. 20 с.
3. Наказ Міністерства освіти і науки України від 22.12.2017 № 1662 «Про внесення змін до Положення про електронні освітні ресурси». Архів оригіналу за 11 лютого 2018.
4. Положення про електронні освітні ресурси. Затверджено наказом МОН України № 1060 від 01.10.2012.
5. Положення про підготовку навчальних видань та електронних засобів навчального призначення / В. Т. Горбенко [та ін.]. Київ : НТУУ «КПІ», 2008. 48 с.
6. Репозитарій наукових текстів НАН України в Національній бібліотеці України імені В. І. Вернадського: стан і перспективи розвитку. URL: <http://www.nbuv.gov.ua/node/5698> (дата звернення: 04.10.2024).
7. Національний репозитарій академічних текстів. URL: <https://nrat.ukrintei.ua/pro-nacjonalnyj-repozytarij/informacziya-pro-nrat> (дата звернення: 05.01.2024).
8. Фіголь Н. М. Комунікативно-лінгвістичний феномен електронного навчального дискурсу : монографія. Київ : КПІ ім. Ігоря Сікорського, Вид-во «Політехніка», 2018. 248 с.
9. Фіголь Н. М. Структура електронного навчального видання. Вісн. Книжк. палати. 2014. № 7 (216). С. 29–31.
10. Фіялка С. Б. Принципи організації електронних навчальних видань із культурознавства. Наукові записки Інституту журналістики : наук. зб. 2008. Т. 32. С. 49–52. URL: <https://ela.kpi.ua/bitstream/123456789/15996/1/Fiyalka.pdf> (дата звернення: 02.10.24).

REFERENCES

1. DSTU 3017–2015. Vydannia. Osnovni vydy. Terminy ta vyznachennia. Edition. Main types. [Terms and definitions. Effective from Edition. Main types. Terms and definitions]. Effective from v2015–06–22. Kyiv : Derzhstandart Ukrainy, 2016. 38 p.
2. DSTU 7157:2010. Vydannia elektronni. Osnovni vydy ta vykhidni vidomosti. Electronic publications. Main types and source information. Valid from 2010–11–03. Kyiv : Derzhstandart Ukrainy, 2010. 20 p.

3. Nakaz Ministerstva osvity i nauky Ukrainy vid 22.12.2017 № 1662 «Pro vnesennia zmin do Polozhennia pro elektronni osvitni resursy» [Order of the Ministry of Education and Science of Ukraine dated 12/22/2017 No. 1662 “On Amendments to the Regulations on Electronic Educational Resources”]. Archive of the original on February 11, 2018.
4. Polozhennia pro elektronni osvitni resursy [Regulations on electronic educational resources]. Approved by order of the Ministry of Education and Science of Ukraine No. 1060 dated 01.10.2012.
5. Polozhennia pro pidgotovku navchalnykh vydan ta elektronnykh zasobiv navchalnoho pryznachennia. V. T. Horbenko [et] [Regulations on the preparation of educational publications and electronic educational tools]. Kyiv : NTUU «KPI», 2008. 48 p.
6. Repozytarii naukovykh tekstiv NAN Ukrainy v Natsionalnii bibliotetsi Ukrainy imeni V. I. Vernadskoho: stan i perspektyvy rozvytku [Repository of scientific texts of the NAS of Ukraine in the V. I. Vernadsky National Library of Ukraine: status and development prospects]. URL: <http://www.nbu.gov.ua/node/5698> (accessed 04.10.2024).
7. Natsionalnyi repozytarii akademichnykh tekstiv [National Repository of Academic Texts]. URL: <https://nrat.ukrintei.ua/pro-naczionalnyj-repozytarij/informacziya-pro-nrat> (accessed 05.01.2024).
8. Fihol, N. M. (2018). Komunikatyvno-linhvistychnyi fenomen elektronnoho navchalnoho dyskursu : monohrafiia [Communicative-linguistic phenomenon of electronic educational discourse: monograph]. Kyiv : KPI im. Ihoria Sikorskoho, Vyd-vo «Politekhnik». 248 p.
9. Fihol, N. M. (2014). Struktura elektronnoho navchalnoho vydannia [Structure of electronic educational publication]. Visn. Knyzhk. palaty. Vol. 7 (216). Pp. 29–31.
10. Fiialka, S. B. (2008). Pryntsypy orhanizatsii elektronnykh navchalnykh vydan iz kulturoznavstva [Principles of organizing electronic educational publications in cultural studies]. Naukovi zapysky Instytutu zhurnalistyky : nauk. zb. Vol. 32. Pp. 49–52. URL: <https://ela.kpi.ua/bitstream/123456789/15996/1/Fiyalka.pdf> (accessed 02.10.24).